Zaak 152/87

M. Montgomery
tegen
Europees parlement

„Niet-ontvankelijkheid"

Beschikking van het Hof (Vierde kamer) van 8 december 1987 4899

Samenvatting van de beschikking

Ambtenaren — Beroep — Voorafgaande administratieve klacht — Indiening niet bewezen — Niet-ontvankelijkheid
(Ambtenarenstatuut, artikelen 90 en 91)

BESCHIKKING VAN HET HOF (Vierde kamer)
8 december 1987 *

In zaak 152/87,

M. Montgomery, ambtenaar van het Europees Parlement, wonende te Niederanven, 6, Op de Woleken, vertegenwoordigd door J.-N. Louis, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Y. Hamilius, advocaat aldaar, 11, boulevard Royal,

verzoeker,

tegen

* Procestaal: Frans.

Europees Parlement, vertegenwoordigd door zijn rechtsgeleerd adviseur F. Pasetti Bombardella en M. Peter, afdelingshoofd, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij het secretariaat-generaal van het Europees Parlement, Kirchberg,

verweerder,

betreffende, in wezen, een beroep tot nietigverklaring van het besluit van 16 juli 1986 over de vraag wie de kosten van de medische commissie moet dragen,

geeft

HET HOF VAN JUSTITIE (Vierde kamer),

samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, kamerpresident, T. Koopmans en C. Kakouris, rechters,

advocaat-generaal: J. Mischo
griffier: P. Heim

gehoord de advocaat-generaal,

de navolgende

Beschikking

1 Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het Hof op 14 mei 1987, heeft M. Montgomery, ambtenaar van het Europees Parlement, beroep ingesteld, strekkende tot nietigverklaring van het besluit van 16 juli 1986 houdende wijziging van het besluit van 7 juli daaraan voorafgaande, voor zover daarbij de kosten van de medische commissie, aangewezen overeenkomstig artikel 23 van de Regeling voor de verzekering van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen tegen ongevallen en beroepsziekten te zijnen laste worden gebracht, en tot verwijzing van verweerder in de kosten van de procedure krachtens artikel 69, paragraaf 2, of artikel 69, paragraaf 3, tweede alinea, van het Reglement voor de procesvoering, alsmede in de in verband met de procedure gemaakte noodzakelijke kosten, in het bijzonder de reis- en verblijfkosten en het honorarium van de advocaat krachtens artikel 73, sub b, van het Reglement voor de procesvoering.

2 Uit de stukken blijkt dat Montgomery op 18 november 1981 bij het Europees Parlement in dienst trad en van 1981 tot 1983 tewerkgesteld was bij de drukkerij van het Parlement. Op 3 mei 1983 klaagde hij over gehoorstoornissen en werd hij onderzocht door Dr. Moutrier die in zijn rapport tot de conclusie komt:

„Montgomery moet daarom zoveel mogelijk voorkomen dat hij wordt blootgesteld aan een te hoog geluidsniveau; het dragen van een geluidshelm is in ieder geval aan te bevelen."

3 In opdracht van het Europees Parlement werd verzoeker op 23 maart 1984 onderzocht door Dr. De Meersman. Bij brief van 25 juni daaropvolgend liet het Parlement verzoeker weten:

„Volgens Dr. De Meersman komt uw ziekte voort uit uw beroepswerkzaamheden. Naar zijn mening is er thans geen sprake van blijvende invaliditeit en bestaat de mogelijkheid dat het letsel binnen een termijn van één jaar na het eerste onderzoek, dat wil zeggen omstreeks maart 1985, geheel verdwenen is."

4 Het Europees Parlement legde het geval van Montgomery voor aan de medische commissie, bedoeld in artikel 23 van de Regeling voor de verzekering van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen tegen ongevallen en beroepsziekten; deze kwam tot de volgende conclusie:

„Het gehoorvermogen van Montgomery heeft geen ziekelijk stadium bereikt, zodat er geen sprake is van een beroepsziekte.

Aanbevolen wordt dat Montgomery zich niet blootstelt en niet wordt blootgesteld aan omgevingen met een zeer hoog geluidsniveau."

5 Op grond van dit advies wees het Europees Parlement op 7 juli 1986 het door Montgomery ingediende verzoek tot erkenning van een beroepsziekte af. Dit be-

sluit werd op 16 juli 1986 aldus gewijzigd, dat de afwijzing werd gehandhaafd doch het honorarium van zijn arts alsmede de helft van het honorarium van het derde lid van de medische commissie ten laste van verzoeker werden gebracht. Tegen laatstgenoemd besluit is het onderhavige beroep gericht.

6 Op 18 juni 1987 wierp het Europees Parlement krachtens artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering een exceptie van niet-ontvankelijkheid op, stellende dat er geen voorafgaande klacht was ingediend, daar het de door verzoeker gestelde klacht van 15 oktober 1986 niet had ontvangen. Hiertoe wijst het op de volgende feiten. Ten eerste draagt het als bijlage bij het beroep gevoegde afschrift noch de handtekening van verzoeker noch de parafen van zijn hiërarchieke meerderen. Ten tweede bevat de bijlage geen vermelding van inschrijving en is er ook geen spoor van een ontvangstbewijs, terwijl volgens de nota van 13 november 1975, die de personeelsleden bij hun indiensttreding samen met andere stukken ontvangen, aan het tot aanstelling bevoegd gezag gerichte brieven bij de postkamer moeten worden afgegeven om naar behoren te worden ingeschreven of per aangetekende brief met ontvangstbewijs moeten worden verzonden; geen der bevoegde diensten van het Europees Parlement was vóór de kennisgeving van het onderhavige beroep op de hoogte van genoemde klacht. Ten derde heeft verzoeker het in zijn beroepschrift weliswaar herhaaldelijk over zijn klacht en de stilzwijgende afwijzing daarvan, doch is zijn beroep niet uitdrukkelijk gericht op de nietigverklaring van bedoelde stilzwijgende afwijzing, hoewel krachtens artikel 91 van het Statuut alleen deze afwijzing het beroep kan rechtvaardigen.

7 Bij memorie neergelegd ter griffie van het Hof op 19 augustus 1987, heeft Montgomery herhaald, dat hij via de interne post en binnen de daartoe in het Statuut gestelde termijn een klacht heeft ingediend tegen het hem bezwarende besluit van 16 juli 1986. Verzoeker verklaart, dat hij een ontvangstbewijs noch een mededeling omtrent de inschrijving van zijn klacht heeft ontvangen, en verzekert dat de nota van 13 november 1975 niet voorkwam onder de stukken die het Europees Parlement hem bij zijn indiensttreding heeft meegedeeld. Met betrekking tot de bewering van het Europees Parlement, dat het beroep niet strekt tot nietigverklaring van het gestelde stilzwijgend besluit tot afwijzing, het enige besluit dat volgens artikel 91 van het Statuut het beroep kan rechtvaardigen, verwijst verzoeker naar het arrest van 20 maart 1984 (gevoegde zaken 75 en 117/82, Razzouk en Beydoun, Jurispr. 1984, blz. 1509), volgens hetwelk de afwijzing van de klacht als louter confirmatoire handeling op zichzelf niet kan worden bestreden. Hij conclu-

deert dat het den Hove behage de exceptie van niet-ontvankelijkheid ongegrond te verklaren.

8 Artikel 91, lid 2, Ambtenarenstatuut luidt als volgt:

„Een beroep op het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is slechts ontvankelijk:

— indien men zich van tevoren tot het tot aanstelling bevoegde gezag heeft gewend met een klacht in de zin van artikel 90, lid 2, en binnen de aldaar gestelde termijn, en

— indien op deze klacht een uitdrukkelijk of stilzwijgend besluit tot afwijzing is genomen."

9 Montgomery heeft echter geen bewijs van indiening van de gestelde klacht aangebracht. Bijlage 7 bij het beroep heeft geen bewijskracht. Het is een kopie van een onvolledig stuk, dat noch de handtekening van verzoeker noch de parafen van zijn hiërarchieke meerderen draagt, geen enkele mededeling omtrent de inschrijving bevat, en niet vergezeld gaat van een ontvangstbewijs.

10 Mitsdien moet het beroep niet-ontvankelijk worden verklaard.

Kosten

11 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Vierde kamer)

beschikt:

1) Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.

2) Elk der partijen zal de eigen kosten dragen.

Luxemburg, 8 december 1987.

De griffier

P. Heim

De president van de Vierde kamer

G. C. Rodríguez Iglesias